

Al Weber, een groot fotograaf tussen de groten Een eerbetoon aan een meester

Het zou meer dan een photoshoot worden, een reis naar verschillende locaties en enkele kleine avonturen. De fotograaf Al Weber zou op de derde dag onze belangrijkste ontmoeting worden. De eerste verrassing was dat ons hotel aan de weg tegenover Disneyland Anaheim stond. Fred Schmidt van de vermaarde fotoboekenuitgeverij De Verbeelding, stelde met cool enthousiasme voor om er meteen, voor het eten nog, voordat de zon onder zou gaan, met de monorail naar toe te vliegen. Daar werden we meteen opgenomen in het Amerikaanse sprookje.

Al Weber. Foto Hans Berkhout

De volgende dag, op de boekenbeurs ons eerste echte doel even verderop, maakte ik aan het eind van een rij fans de eerste onverwachte foto, van een signerende Raymond Carver, die niet veel later zou overlijden. 'Hoe was het ook weer gegaan met die Busch camera?' vroeg Fred. In het blad *Large Format Camera* had ik een artikel gelezen over Douglas Busch, met fascinerende foto's en een prachtig verhaal, over hoe hij bij Deardorff had gewerkt, de fabricage onder de knie had gekregen, en hoe hij steeds meer het idee kreeg hoe hij zo'n camera zelf zou willen maken, en beter. Dat is hij gaan doen,

The Golden Busch. Hij woonde toen niet ver van Chicago, waar de werkplaats van Deardorff was gevestigd. Fantaserend en dromend ontstond een vermetel plan. De eerstvolgende keer dat ik in Chicago zou zijn, zou ik naar Deardorff gaan, en daar een gesprek hebben met een Deardorff, audiëntie als het ware. En daarna doorrijden naar Busch. Bij Deardorff was het stil, omdat de meeste mensen daar naar een beurs waren. Ik had een vriendelijk gesprek met een man wiens naam op de camera stond. Veel meer dan over mijn plannen met een handiger camera dan mijn Sinar kwam ik niet in dat ongezellige

kantoor, een film decor van een kantoor uit de dertiger jaren. Ik vertelde over mijn klant Time-Life voor wie ik mailings maakte voor de fotoboekenserie, waardoor ik op die manier geregeld met een Deardorff gemaakte foto's tegenkwam. Busch zat in een stadje waar de sfeer een stuk prettiger was dan in Windy City. Hij liet een grote portfolio zien, een zwarte doos met in klassieke zilveren letters de woorden 'Victor, A Tribute To Al Weber 1981-1986', met grote zwart-wit afdrucken die hij had opgedragen aan zijn hogelijk gewaardeerde leraar, de zelfde Weber als die waar we overmorgen naar toe gingen.

Fred had ik verteld dat de Golden Busch naar ons hotel zou worden gestuurd in San Francisco, en dat ik tien met film geladen dubbele cassettes bij me had, en twee objectieven van m'n Sinar, die ik, zoals ik met Busch had doorgenomen, op een lensplankje zou moeten monteren, om daarmee opnamen te maken op de terugweg in Death Valley.

Onze eerste shoot was een hotel aan de boulevard in Santa Monica, vandaar gelijk door over California State Route One, the Big Sur section van San Luis Obispo naar Carmel, een officiële National Scenic Byway, de mooiste kustweg ter wereld naar een motel in de buurt van Randolph Hearst Castle. De volgende dag niet naar het Castle, maar door naar Carmel.

Gerespecteerd

Lunch in een patio en bezoeken aan twee fotogaleries, waar we foto's zagen van alle fotografen waarvan boeken thuis in de kast stonden. De mooiste 'archival prints', de meeste zwart-wit en onbetaalbaar. Maar van mijn favoriete fotograaf, Michael Ruetz, van wie ik de boeken had en de foto's kende, vond ik een print die net betaalbaar was, de Heuvelen van Rome, in een dramatisch licht zoals je van Ruetz mocht verwachten. Opgewonden door de fotografische schoonheid belden we Weber, met wie we bij een benzinstation afspraken aan de voet van de berg waarop hij woonde, voor de Carmel Highlands General Store.

Weber kwam van de bergweg af in een pick-up. Hij herkende ons als de Hollanders met wie hij had afgesproken. Zijn houten huis, met een enorm zonneterras, dat boven de steile berg uitstak was als in de foto's van rijke hippies die in Amerikaanse bladen hadden gestaan, een ideaal dat ik nooit zou kunnen bereiken. Hij was nota bene fotograaf! Maar hij was ook consultant, gaf technische adviezen aan een aantal grote corporaties, en hij doceerde en gaf workshops.

Fred had een boek voor hem meegenomen, en Weber gaf ons ook een waardevol boek, dat van mij was een eneroverende 'paper movie' Journey to Land's End, van Lou Stoumen. Terwijl Weber koffie zette stonden wij voor het raam en keken naar het uitzicht waarvan ik zo vaak gedroomd had.

Zo'n vijftig jaar was Al Weber al een succesvolle fotograaf, en een van de meest gerespecteerde docenten in de fotografie.

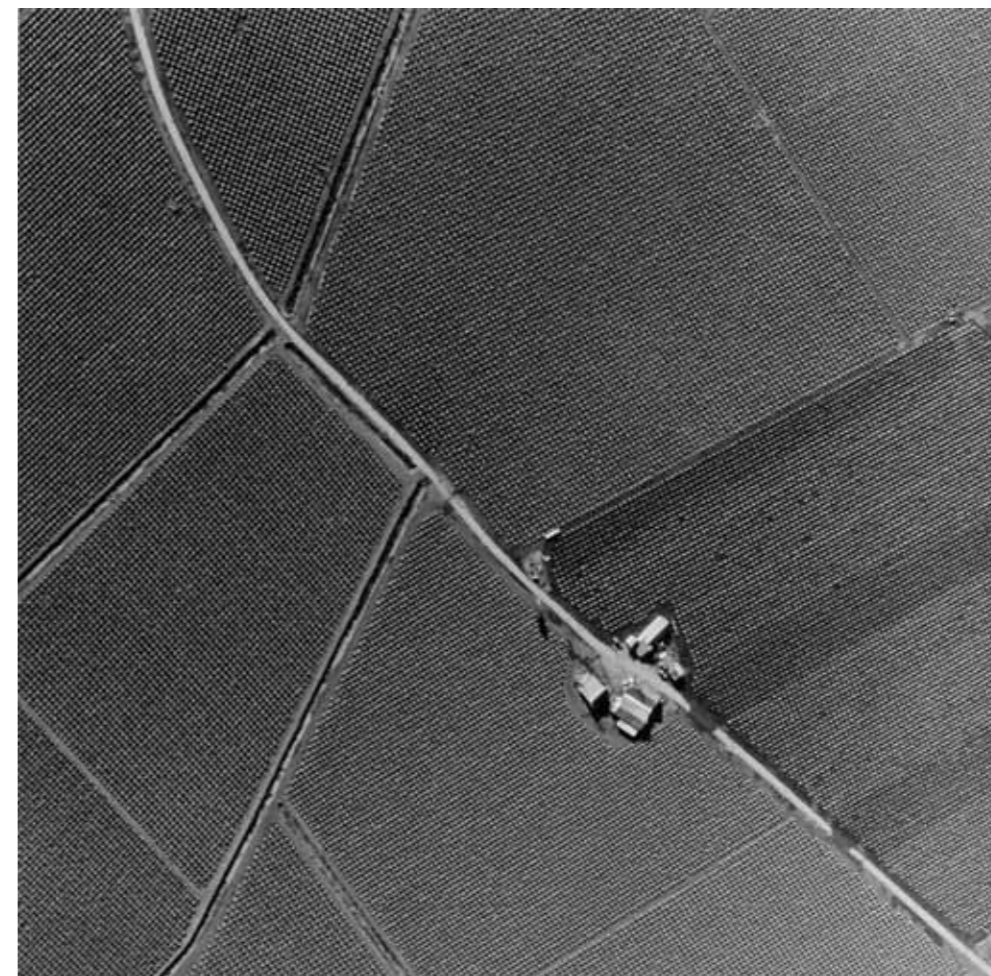
Inmiddels wisten we al dat hij was opgegroeid in Colorado en al snel zijn vader volgde, als jager en visser. "Maar ik wilde alleen maar fotograferen wat ik daar zag. Meteen al ontwikkelde en printte ik zelf. Ik kreeg wat hulp in een camerawinkel verderop in de straat, en al snel werkte ik voor ze. Op de universiteit van Denver ging ik fotografie leren, studio portretfotografie zoals in Hollywood in de veertiger jaren. Maar de faculteit was uitstekend en in 1950 haalde ik mijn 'degree'. Toen volgde de Marine Corps, Camp Pendleton. Op weg naar Korea had ik een paar dagen vrij en ging ik naar Carmel om mijn oom en tante daar op te zoeken. Zo mooi als het daar was! Mijn oom deed de suggestie dat ik nog eens langs moest komen als ik terug kwam uit Korea. Dat heb ik gedaan, en ik vond er werk bij de Monterey Herald. Dat was in 1955."

Bij de krant begonnen

"Eerst deed ik lokaal werk en daarna industriële en commerciële opdrachten. Mijn inkomsten gaven me de gelegenheid om de woestijn in te trekken en m'n eigen werk te doen. Wynn Bullock was één van de mensen die me inspireerde die kant op te gaan. Begin 1960 ging de docent fotografie op de Monterey Peninsula College een jaar met sabbatical en werd ik gevraagd in te vallen. Zo ontmoette ik Ansel Adams, die me uitnodigde bij hem langs te komen en ook wat van mijn studenten mee te nemen. Hij waardeerde wat ik aan het doen was. In 1963 nodigde Ansel mij uit om naar Yosemite te komen als docent, en daar een workshop te geven. Dat werden er uiteindelijk zestig, totdat wij er beiden mee stopten in 1981. Op het Monterey College begonnen we onze eerste workshop met Ansel Adams, Brett Weston, Wynn Bullock, Imogene Cunningham, en Minor White. Wij gaven toen workshops voor \$35. Uiteindelijk twee of drie per week. Docenten waren Jerry Uelsmann, Todd Walker en Marie Cosindas. En Barbara Crane kwam ook de hele zomer. Ik was altijd op zoek naar goede docenten. En het gaat goed kennelijk, want rond de 80 tot 90% van de studenten komt terug." Aldus Weber.

Na al die jaren

In het voorjaar van 2011 gaf Weber nog steeds met succes workshops, hoorde ik van een vriend in Calgary, Hans Berkhout, een klassieke zwart-wit fotograaf, die na

zijn pensionering als arts, de draad weer serieus wilde oppakken. Maak dan meteen de foto's die ik niet heb gemaakt, vroeg ik hem, het benzinstation beneden aan de bergweg, het uitzicht en een foto van Weber, dan schrijf ik een stuk over hem.

Fred en ik reden destijds over de kustweg verder naar San Francisco, herhaaldelijk stoppend om foto's te maken van de indrukwekkende kust, de rotsen en de branding. Peter Paul Huf maakte afdrukken van de negatieven en Fred organiseerde een tentoonstelling in zijn winkel. Toen ik in het voorjaar van 2011 Weber belde wist hij zich het uurtje dat wij student bij hem waren nog te herinneren. Ja, Busch zag hij nog geregeld. Zijn zoon werkt nu bij hem, vertelde hij.

How's it going lately?

Weber: "Hoe het nu gaat? Ik heb het al vaker gezegd, niets is blijvend. De studenten zijn veranderd, de kosten zijn veranderd, aangepast aan de tijd, en ik moet

Foto's Hans Berkhout.

toegeven dat ikzelf ook ben veranderd. Ik heb me ernstig afgevraagd welke fotograaf vandaag de dag de Zone System zou willen gebruiken. En wie heeft er behoefte aan een 'guided tour' door Yosemite, Point Lobos, of Death Valley? Sinds ik geboren ben in Colorado zal het betoverende landschap me nooit gaan vervelen. Ik zal niet stoppen met de workshops, maar wel 'downsizen'. Ik zal vaker thuis zijn, meer tijd in de doka besteden aan vroeger werk, meer aan de computer, en meer tijd besteden aan Suzie en de jongens die geen jongens meer zijn. Ik kom niet meer in Yosemite, en ik voel me niet comfortabel meer in de Colorado High Country, te hoog, en ik had nooit gedacht dat het nog eens zo zou lopen."

Zijn 81e verjaardag

"De workshop waarvoor ik mij dit voorjaar inschreef," vertelde Hans Berkhout, "was met 25 deelnemers al snel vol. Gelukkig besloot Al een week later een tweede workshop te organiseren. Die tweede workshop was ook al snel volgeboekt, met grotendeels 'recidivisten'. Wonderlijk hoor, om te zien wat voor succes Weber nog steeds heeft. Toen ik daar was vierde Al z'n 81e verjaardag! Elke dag tijdens de totaal drie dagen durende sessies, werden er drie lezingen gehouden door experts, zodat je kon volgen waar je interesse naar uitging; er was een archeoloog, een historicus, een architectuurfotograaf, een studiofotograaf, digitaal, analoog, en alternatieve doka-technieken. Zij waren allen cracks, en stonden open voor individuele beoordelingen van recent werk, met advies, en zo mogelijk een aanmoediging. Die cracks bleven al die drie dagen aanwezig, zodat je ook een discussie met ze kon hebben. De workshop vond plaats in Californië, in en om de oude Mission San Antonio de Padua, 1771, met 'room and board', zodat geen tijd verloren ging met transport naar de 'shooting grounds' en

terug; het was totale fotografie-immersie, drie dagen lang. Wat mij opviel en een beetje verbaasde was de verscheidenheid van apparatuur; grootbeeld, medium format, 35 mm, Holga, en zelfs box en pinhole, maar natuurlijk ook digitaal, zoals DSLR en medium formaat. Het was werkelijk uniek om zoveel opnametechnieken van dichtbij te kunnen zien en ermee te werken. Ongeveer een derde van de deelnemers was vrouwelijk en juist deze categorie verdiepte zich in de off-beat methodes zoals fotograferen met de Holga, en het alternatief afwerken met het non-silver process zoals Salt printing. Het geheim van het welslagen leek vooral te zitten in de ambiance, de gezamenlijke open spirit en geconcentreerdheid waarmee we met elkaar bezig waren, en elkaar stimuleerden. Terug thuis in Calgary zag ik dat ik door mijn training het leven visueel anders benaderde."

Houten statief

De Golden Busch, die naar ons hotel gestuurd zou worden, stond inderdaad in Fishermans Wharf op onze kamer te wachten, met nota bene een klassiek houten statief erbij. Maar er was iets niet helemaal in orde. De lensplankjes ontbraken, waardoor ik het pakket weer met DHL terugstuurde. De films gingen onbelicht mee terug naar huis. Uiteindelijk bleek, toen de camera op de studio werd bezorgd, dat terug in de werkelijkheid van het drukke werk, het me teveel tijd en gesjouw kostte om met iets moois thuis te komen. Maar wat er wel mee gemaakt kon worden heb ik in portfolio's thuis staan. Over Busch vertel ik misschien later.

You Tube:

www.youtube.com/watch?v=jDfgYNDxtc

www.stare.net/weber/newsletter/2002newsletter.html